סיפורי
זיגי הימאי

כתבה אינגריד אובה
צייר יאן בירק

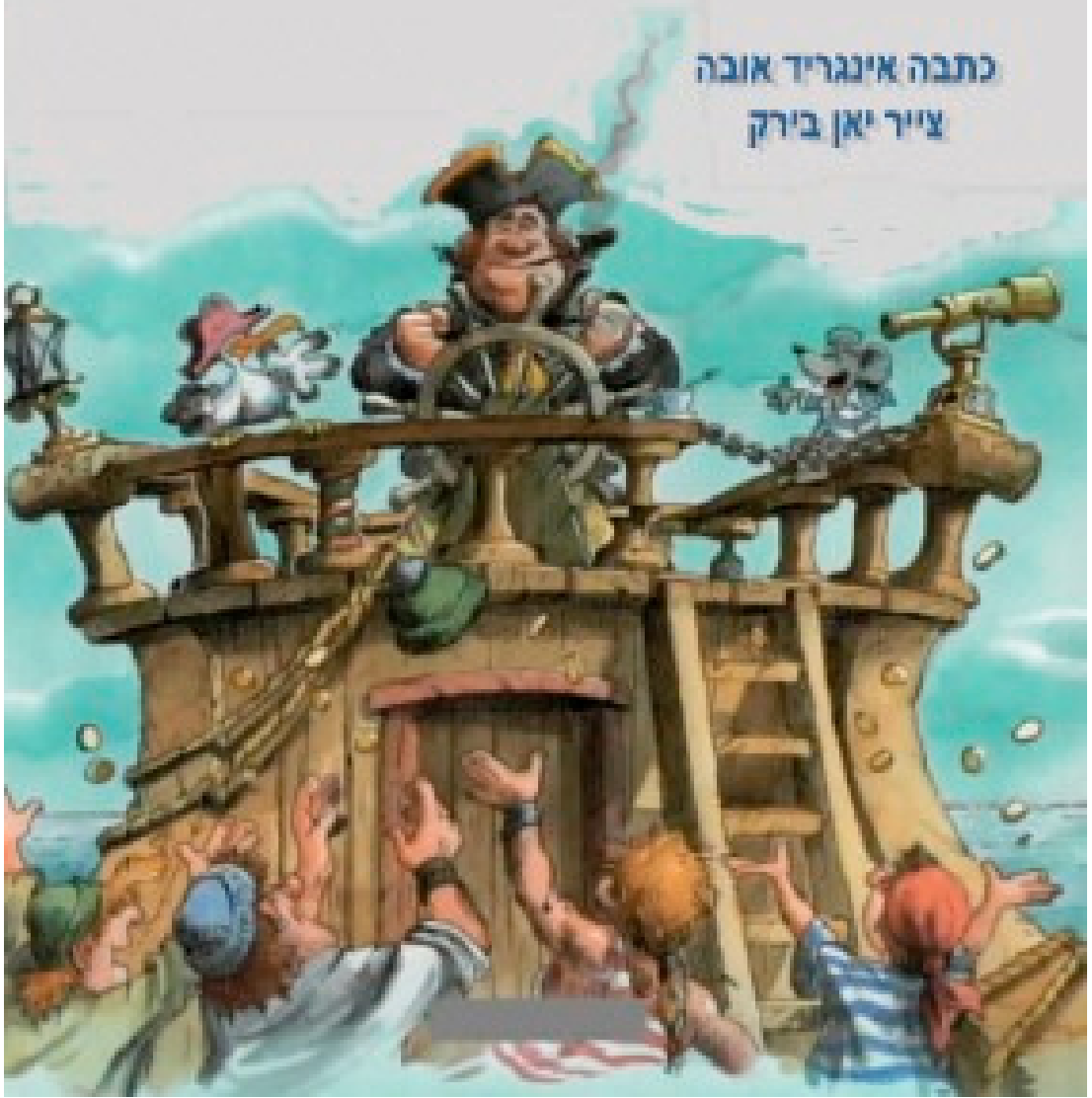

זיגי הימאי

מי לא שמע או קרא בעצמו את סיפורי הבדים של הברון מינכאוסן, האציל נהגרמני, המספר על הרפתקאות ואירועים שקשה להמין להם.
והנה עוד גיבור גרמני אחד - זיגי הימאי, שגם לו קורים דברים מופלאים.
הוא תופס סערה בשקים, נלחם עם נחש ים, פוגש בת-ים במעמקים ועוד הרפתקאות מסמרות שערות ראש.
כל זאת על ספינתו "השחף", עם צוות מלחים נאמן.

כתבה אינגריד אובה

צייר יאן בירק

סערה בשק.

אני זיגי הימאי,
רב-חובל של ספינת "השחף".
אני מתנסה בהרפתקאות
משונות ביותר
ומספר סיפורים נהדרים.

אני אוהב את הים,
את ספינתי ואת המלחים שלי.

פעם, סמוך לקוטב הדרומי
תפסה אותנו סערה איומה.

הרוח קרעה את המפרשים
וכמעט שברה את התורן.

לא עזבתי לרגע את ההגה,
אך הוא לא נשמע לי.

כל המלחים התפזרו על הסיפון
והתגלגלו לכל אורכו.

קראתי: "הי, אנשי!
רק תחזיקו חזק!"

הם תפסו זה בידו של זה
ויצרו שרשרת לכל רוחב האנייה
ממעקה אחד לשני.

אבל לצעירים ביניהם,
ליוסי ולרפי
אמרתי לרדת לירכתי הספינה

ולהביא שקים ריקים לסיפון.

כל מלח לקח שק אחד
והחזיקו כנגד הרוח.

הרוח מילאה את השקים,
ואז קראתי להם
לקשור אותם ולהשליך לים.

השקים מלאי סערה
נפלו עמוק לתהום,

והים שוב שקט,
רק שחף אחד נראה על
פני המים.

תפרנו שוב את המפרשים,
תיקננו את התורן

ושוב יכולתי לנווט את הספינה.

אריה על הסיפון

פעם הפלגנו לאפריקה.
הספינה עגנה שלושה ימים בנמל.

כמובן ירדנו כולנו לחוף.
אפריקה מצאה מאוד חן בעינינו.

כל המלחים רקדו ושרו בשמחה:
"יחי זיגי, רב-החובל
הנהדר שלנו!"

רק גדי ויורי נשארו בספינה,

בכדי לשמור עליה.
אך לאלה רק שטויות היו בראש.

הם הלכו לבדוק את המזווה.

ובינתיים עלה לסיפון
אריה גדול.
הוא הביט הנה והנה
ובסוף, עייף
נכנס לסירת ההצלה.

איש לא הרגיש בו
גם כאשר הפלגנו מהנמל.

בחצות היינו כבר בים הפתוח.

שכבתי בערסל שלי
ונמנמתי.

לפתע שמעתי שאגה איומה.
עליתי מהר על הסיפון,

שם עמד האריה
וחרק בשיניו האיומות לקראתי.

ברור היה לי
כי הוא רעב מאוד.

מיד הערתי את הטבח
וציוויתי לבשל אטריות.
"כמובן עם רסק עגבניות!!"

האריה שמח מאוד.
תחילה הוא לא ידע איך

לאכול אטריות,
אבל לימדתי אותו,
והוא תפש את זה במהירות.

בהמשך ההפלגה
האריה התנהג כבר כמו טלה.
ואם רצה לשאוג

סתמתי לו מיד את הפה באטריות.
כמובן עם רסק עגבניות!.

שודדי הים

פעם, בליל ירח מלא
פגשנו אניית שודדי הים.

צעקתי: "שודדי הים באים!!"

כל המלחים קפצו לסיפון.

לא היה לנו כל נשק.
הרי היינו אנשי ים שלווים.

הייה לנו אמנם תותח,
אבל בלי פגזים.

אבל גיבור כמו זיגי
לא נכנע בקלות.

קראתי ליוסי ולגדי:
"הביאו מיד שק פלפל מהמחסן!"

הם עשו זאת מיד, כמובן.

קשרנו לנו מטפחות על הפנים,
ושפכנו פלפל לתותח שלנו.

הסתתרנו על הסיפון
וחיכינו שהשודדים יתקרבו.

ואז קראתי:

התוצאה הייתה מדהימה.
הספינות נעלמו בענן סמיך של פלפל

שודדי הים לא יכלו לראות ולשמוע.

בבושת פנים הסתלקו במהירות.

המלחים שלי שמחו:
"יחי רב-החובל שלנו,
יחי זיגי המלח!!"

חטיפה

פעם, בים סוער
נפלתי למים.

לא היה בכך כל רע
כי הרי ידעתי לשחות היטב.

אך פתאום תפס אותי משהו ברגל.
טרם הספקתי לזעוק לעזרה

נמשכתי לעומק המים.

על קרקעית הים ישב מלך הים
על כס מלכותי עשוי צדפים,
ועל ראשו חבש כתר אלמוגים.
הוא הביט עלי בעין קפדנית

וקרא לבתו.

הבת הייתה יפה מאוד
בגופה העליון,

אך בחלקה התחתון
לא כל כך מצאה חן בעיני.

מלך הים קרא:
"תתחתן עם בתי!"

אך אני הרי לא רציתי
לקבל חצי דג לאישה.
לכן ניסיתי לברוח.

לצערי לא כל כך הצלחתי,
ובקרוב כלאו אותי בכלוב.

המון דגים באו לראות אותי שם.

יום אחד הגיע לכלוב דג ענק.
תפסתי אותו והחבאתי תחת למעיל

כך שרק זנבו בלט החוצה.

מיד קראתי למלך הים:

"ראה. בתך כבר אצלי!
תן לי להביא אותה לספינתי
ושם אתחתן איתה."

מלך הים שמח מאוד.
מיד פתח את הכלוב,

ואני ברחתי, ככל שכוחי בי.
לא, עלמת ים לא מתאימה לי לאישה!.

האוצר

יום אחד ביקרתי
בשוק של זנזיבר.
ארגז קטן מקושט יפה
מצא חן בעיני.

קניתי אותו, הבאתי לתא שלי
בספינה ופתחתי,

אך מצאתי בו רק דף ניר אחד.

על הניר ראיתי תמונת אי
בצורת לב, עם דקל במרכז,
ותחתיו כתוב:

המלחים שלי שמחו מאוד.
מיד יצאנו לדרך.

יוסי ישב גבוה על התורן
ימים שלמים,
עד שיום אחד קרא:
"הנה האי שחיפשנו!"

ואמנם! היה זה אי
בצורת לב, עם דקל בדיוק במרכז!

מצאנו מפרץ קטן
לעגון בו את הספינה,
ויצאנו לחוף.

לא ראינו אמנם כל אוצר,
אך תחת הדקל מצאנו כלי חפירה.

התחלנו לחפור.

והנה האת השמיע

הוא נתקל בדבר מה.
בעמל רב הוצאנו מהאדמה

שק מלא מטבעות זהב.

הוא היה כבד מאוד
ובקושי יכולנו להעלות אותו
אל הספינה.

הוא היה כל כך כבד
שהספינה כמעט שקעה בים,
ומוכרחים היינו להחזירו ליבשה.

תחילה לא ידענו מה לעשות.
אך פתאום בא לי רעיון.

כל המלחים מילאו את כיסיהם
במטבעות זהב,
ועלו אחד-אחד לספינה,
ואני אחריהם עם השק,
כשהוא ריק וקל כנוצה.

הפלגנו שמחים בים.

המלחים שרו בשמחה:
"יחי זיגי!, יחי רב-החובל שלנו!"

נחש הים

בים הקריבי
התקיף אותנו נחש ים.

הוא היה ארוך יותר
מ"השחף", הספינה שלנו.

פחדנו מאוד, שערות סמרו לנו,
אך חייבים היינו לפעול.

בלי לחשוב הרבה
קפצתי לים
ביחד עם עוד שישה מלחים.

הם תפסו את צווארו של הנחש
ואני תפסתי אותו בזנב.

הנחש התגונן בכל כוחו,
אך לא הצליח להשתחרר מאיתנו,

ובסוף התעייף מאוד.

ואז משכתי את זנבו
בקשת גדולה,
והמלחים שלי משכו את ראשו
לקראתי.

וכך קשרנו את הנחש

בקשר גדול אחד.

ושוב במלחים שמחו מאוד
ושרו:
"יחי זיגי שלנו!!
יחי זיגי רב-החובלו!"